

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: R. A.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2020, čj. OAM-97/LE-LE05-HA12-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný správní orgán rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že jeho žádosti nevyhověl, resp. s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochranu žadateli neudělil.
2. Žalovaný odůvodnil neudělení mezinárodní ochrany tím, že azylový příběh, který žalobce v průběhu správního řízení předložil, pokládá za nevěrohodný a účelový, neboť

se v celkovém souhrnu objevily závažné rozpory a nelogičnosti, které podřývají úvahy o důvodnosti obav sdělených žalobcem.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. V žalobě žalobce namítal mnohá pochybení žalovaného, plynoucí z napadeného rozhodnutí. Namítal jednak porušení zákona č. 150/2002 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), konkrétně §§ 3, 50, 52 a 68, dále pak zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zde konkrétně v §§ 12 a 14a.
4. Uvedená pochybení znamenají nedostatečné zjištění stavu žalobcovy věci, neprovedení potřebných důkazů, nedostatečné odůvodnění rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky výše citovaných ustanovení zákona o azylu.
5. Žalobce během pohovoru uvedl, že je členem náboženské skupiny Ahmádíja stejně jako ostatní členové jeho rodiny; detailně popsal a vysvětlil základy tohoto náboženství, včetně popisu prvků odlišujících se od islámu. Svou ucelenou výpověď tak prokázal, že je skutečně členem této skupiny. V pohovoru popsal problémy, kterým v zemi původu čelil. Už během školní docházky byl vystaven útokům ze strany spolužáků kvůli náboženskému vyznání, kterými byl i napaden. Dále byl napaden ve vesnici několika muži. Kromě žalobce byl napaden též jeho otec – jednou postřelen, podruhé mu bylo zapáleno pole. Policie oznámení o útoku odmítla. Kvůli svému náboženskému vyznání má žalobce problém najít pracovní uplatnění. V některých obchodech mu odmítají prodat zboží.
6. O diskriminaci hnutí Ahmádíja předal žalobce zprávy správnímu orgánu. Žalobce však nepřistoupil k překladu těchto zpráv, ani je nijak v řízení nezohlednil s odůvodněním, že v nich není zmíněn žalobce osobně a není proto důvod je překládat; tím žalovaný pochybil, neboť důvodem podání žádosti o azyl je u žalobce právě příslušnost k tomuto hnutí a s tím spojené problémy v zemi původu.
7. Žalobce se domnívá, že mu měl být udělen azyl podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu svého náboženského vyznání. Žalovaný sám uvedl, že žalobce velmi pravděpodobně může být příslušníkem náboženské skupiny, přičemž na str. 10 připustil, že stoupenci hnutí Ahmádíja se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany soukromých osob, extremistických skupin i státních orgánů a bezpečnostních složek. Žalovaný cituje i ze zpráv získaných o zemi původu, z nichž pronásledování uvedených stoupenců rovněž vyplývá. Žalobce poukázal na to, že i samotná nutnost skrývat své vyznání a nemožnost ho praktikovat veřejně je pronásledováním dle zákona o azylu.
8. V žalobě dále žalobce obsáhle argumentoval stran aplikace pojmu pronásledování na jím zažívané útrapy v zemi původu. Žalovaný opomněl aplikovat čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice. Žalobce byl v zemi původu opakovaně fyzicky napaden, šikanován ve škole, nemohl si najít zaměstnání, jeho otce se pokusily neznámé osoby zastřelit, na pozemky jeho rodiny byl spáchán zhářský útok. Tyto skutečnosti v souhrnu naplňují termín pronásledování. Povinností žalobce nebylo obrátit se na státní orgány, neboť ty odmítají chránit příslušníky uvedeného hnutí; naplnil tak dikci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008-62 ze dne 31. 10. 2008. Žalovaný nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou.

9. Žalovaný poukazoval na drobné rozpory ve výpovědi žalobce, které však mohly být způsobeny nepřesným překladem pohovoru. Žalobce na str. 10 žaloby uvedl, že oba incidenty (žhařství a útok na jeho otce) se staly v létě 2018, ale přesné datum si již nepamatuje. Jako první se odehrál žhářský útok na pole jeho otce. Po tomto útoku šel žalobce společně s otcem na policii, aby útok ohlásili, na policii však jejich oznámení odmítli přijmout. Až po tomto incidentu následovalo napadení žalobce před lékárnou v jeho vesnici. Toto napadení již žalobce na policii po předchozí zkušenosti neohlásil. *(Pro úplnost zde soud uvádí, že na str. 3 a 4 žaloby žalobce tvrdí „Kromě žalobce byl napaden i jeho otec. Při jednom incidentu byl otec žalobce postřelen, podruhé mu bylo zapáleno pole (v létě 2018)... Zapálení pole chtěl žalobce společně se svým otcem nahlásit na policii, ale policie stížnost odmítla. Několik dní před zapálením pole došlo kousek od domu žalobce ke střelbě na jeho otce“ Na str. 9 poté pokračuje: „Žalobce se společně se svým otcem obrátil s žádostí o pomoc na policii poté, kdy bylo zapáleno jejich pole, policie však jejich oznámení odmítla přijmout, přestože se snažili podat ji opakovaně. Po svém napadení se již žalobce s pochopitelných důvodů na policii neobracel, neboť nevěřil, že by to mělo nějaký smysl.“)* Žalobce své pronásledování prokázal svoji věrohodnou výpovědí, nebylo jeho povinností dodávat další důkazy – tj. například lékařské zprávy z ošetření v nemocnici po napadení.
10. K možnosti vnitřního přesídlení žalobce uvedl, že přestože ve městě Rabwah je zastoupena početně největší skupina Ahmadijů, není ani tam bezpečno a naopak větší koncentrace členů této skupiny způsobuje, že se město stává častěji terčem útoků. Žalobce se nedomnívá, že by jeho přesídlení do tohoto města představovalo řešení jeho situace.
11. Závěrem žalobce uvedl, že v souvislosti s důvody jeho žádosti mu hrozí rovněž vážná újma dle ust. § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu. V případě jeho návratu do vlasti je pravděpodobné, že budou pokračovat útoky proti jeho osobě a policie nebude ochotna a schopna tomuto zabránit. Žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil nebezpečí vážné újmy; žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Správní orgán v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce, nesouhlasí s nimi, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, žalobcovy výpovědi. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný popsal zjištěný stav věci, případ žalobce posuzoval ve všech souvislostech, opatřil si potřebné podklady a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
13. Klíčové v kauze žalobce bylo posouzení, zda je možno žalobce pokládat za příslušníka náboženského společenství Ahmadija. Žalovaný připustil, že žalobce velmi pravděpodobně může být příslušníkem této náboženské skupiny a níže zhodnotil jím popsané potíže v tomto kontextu. Pečlivě hodnotil veškerá tvrzení žalobce a konstatoval, že pokud jde o tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu žalobce do vlasti, pak v tomto bodě žalovaný důvodnost žádosti žalobce o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal. Pouhá příslušnost k náboženské, byť minoritní skupině, bez přiměřeně

pravděpodobného faktu pronásledování vůči dotyčné osobě právě z důvodu této její náboženské příslušnosti k udělení azylu dle výše uvedeného ustanovení nestačí. Toto je i případ žalobce.

14. Žalovaný po podrobném prozkoumání všech podkladů pro rozhodnutí konstatoval, že ve výpovědi žalobce shledal natolik závažné rozpory a nelogičnosti, že nemohl dospět k jinému závěru, nežli o nevěrohodnosti a účelovosti jeho sdělení ohledně jím tvrzených náboženských potíží ve vlasti. Žalobce rozporuplně hovořil o své snaze získat ve vlasti ochranu, tedy o tom, kdy, jakým způsobem a v jakých souvislostech se v důsledku svých potíží obracel na státní orgány své země. Rovněž žalobcův popis jednotlivých incidentů, jichž byl účastníkem, s sebou nese znaky nevěrohodnosti. V poskytnutí údajů žalobce uvedl, že celkem dvakrát přijeli nějací ozbrojení muži na motorce. Tito lidé chtěli zabít jeho otce a zapálili pole s úrodou. V rámci pohovoru uvedl, že ke střelbě na jeho otce došlo naproti jejich domu, a že police měla jen samé řeči. Později v rámci totožného pohovoru však uváděl, že po střelbě se incident báli jít na policii ohlásit, z čehož naopak vyplývá, že se na policii ve věci střelby žalobce, potažmo jeho otec vůbec neobrátili. Žalobce dále hovořil o zapálení pole s úrodou, ke kterému mělo dojít tři dny po zmíněné střelbě. V rámci pohovoru žalobce uváděl, že když došlo k zapálení pole, policii navštívili, ale bylo jim řečeno, že mají přijít příště, že policisté teď nemají čas. Později naopak uváděl, že policie tento incident zaevidovala, byť pachatele nevypátrala, svou výpověď tedy opět výrazně upravil. Žalobce rovněž doplnil, že všichni věděli, kdo pole zapálil. Na dotaz žalovaného kdo tedy konkrétně byl žhářem, odpověděl, že nikoho na vlastní oči neviděli, že se tak pouze domnívají. Tvrzení žalobce, že pole zapálili ozbrojení muži, kteří přijeli na motorce, vzhledem k tomu, že zároveň tvrdí, že žháře na vlastní oči vlastně nikdo neviděl, pokládá žalovaný za účelově smyšlené. Výše uvedené rozpory dle žalovaného významně narušují věrohodnost výpovědi žalobce ve věci jím tvrzených potíží ve vlasti.
15. Žalobce ve své výpovědi hovořil dále o vlastním napadení, ke kterému mělo dojít, když se vrátil domů ke svým rodičům, do obce X, v červnu či červenci 2018. Žalovaný zdůraznil, že žalobce výslovně neuvedl, že důvodem napadení byla skutečně jeho náboženská příslušnost. Žalobce při pohovoru poukázal na negativní zkušenosti z laxního přístupu tamní policie k věci vyšetřování zapáleného pole či postřelení otce, čímž odůvodnil, proč své napadení nenahlásil. Žalovaný konstatoval, že tvrzení žalobce, že se na policii neobrátil i z důvodu těchto negativních zkušeností, považuje za nevěrohodné, poněvadž oba incidenty, na které se žalobce odvolával, se odehrály až koncem léta roku 2018, to znamená, že jeho napadení před lékárnou následovaly, nikoliv mu předcházely.
16. Žalovaný nedospěl po posouzení dané věci rozhodně k závěru, že by žalobcem popsané problémy se spolužáky, či s místním obyvatelstvem, bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, tedy za závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování. Odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. 7 A 754/2000-28).
17. Žalovaný k námitce o nedostatku použitých zpráv k situaci v zemi původu žalobce uvádí, že považuje informace, které žalovaný při svém rozhodování použil, za dostatečné k objektivnímu posouzení situace žalobce. Žalovaný uzavřel, že shromáždil dostatek

aktuálních a relevantních podkladů tak, aby situaci v zemi původu žalobce, ve smyslu jím tvrzeného náboženského pronásledování, adekvátně zhodnotil.

18. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému žalovaný logicky nedospěl k závěru, že by žalobci v zemi původu vážná újma hrozila. Dle názoru žalovaného je napadené rozhodnutí ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu náležitě a podrobně odůvodněno a dostatečně z něj vyplývá, z jakých důvodů žalobci doplňkovou ochrana neudělil (str. 20-26). Žalovaný na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by jeho vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Žalovaný poukazoval na snahu žalobce legalizovat svůj pobyt na území ČR, k čemuž však zákon o azylu neslouží. Žalovaný uvedl, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
21. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o azyl dne 15. 2. 2019 po příletu do Prahy. Mezi základními informacemi uvedl, že je příslušníkem náboženského přesvědčení ahmadíja, nebyl členem politické strany. Jako důvod žádosti uvedl problémy v zemi původu kvůli náboženství. Dne 7. 3. 2019 v pohovoru před správním orgánem popsal praktiky svého náboženství. Jako ahmadíjec měl problémy se spolužáky ve škole, nikdo se s ním nekamarádil, v roce 2014 ho spolužáci zbili. V červnu nebo červenci 2018 ho napadli neznámí mladíci v lékárně. Na policii nebyl. Další fyzická napadení nezažil, ale nemohl najít práci, jedenkrát v roce 2016 a jedenkrát v roce 2017 byl odmítnut na pohovoru. Uvedl, že po zapálení pole jeho otce šli na policii, ale nic se nevyšetřilo. Incident se odehrál na konci léta 2018. Tři dny před zapálením pole na jeho otce bylo stříleno.
22. Žalovaný si k situaci v Pákistánu obstaral množství podkladů, a to především Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), leden 2017, Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie, červen 2018 – Pákistán: Ahmadíjové, zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 11. března 2020 a ze dne 10. června 2020, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci 2019, Informace Australské vlády o Pákistánu ze dne 20. 2. 2019, informace MZV ČR ze dne 3. března 2020 a 18. května 2020, Informace OAMP ze dne 24. května 2019.
23. Z obsahu citovaných zpráv vyplývá, že se osoby ahmadíjského náboženského vyznání potýkají s diskriminací a předsudky jak ze strany většinového obyvatelstva, tak ze strany státních orgánů, přičemž násilnosti vůči členům ahmadíjské komunity nejsou ničím výjimečným. Shromážděné zprávy mimo jiné hovoří o tom, že státní orgány nejsou

schopny ochranu této menšiny zajistit, respektive schází jim vůle tak činit. Informace UNHCR z ledna 2017 uvádí, že „trestné činy a násilí spáchané na ahmadíjích nejsou údajně systematicky vyšetřovány a pachatelé takových činů jsou údajně jen zřídka pohnáni ke spravedlnosti.“ Pákistánský trestní zákoník obsahuje skutkovou podstatu „rouhačství“ a dále také ustanovení, které je cíleno přímo proti ahmadíjskému obyvatelstvu – tzv. protiahmadíjské zákony. Neúspěšní žadatelé o azyl v cizině mohou být trestáni pokutou či vězením, pokud porušili zákony (padělání dokladů apod.).

24. Žalobce byl s podklady rozhodnutí seznámen dne 20. 8. 2020; žádné připomínky neuvedl, ale předal správnímu orgánu další podklady, z nichž plyne diskriminace ahmadíjců.
25. Dne 24. 9. 2020 vydal správní orgán napadené rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žadateli neudělil. Důvodem neudělení mezinárodní ochrany žalobci byl jednak závěr žalovaného o nevěrohodné výpovědi žalobce, související poté s neshledáním důvodů hodných udělení mezinárodní ochrany.
26. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu lze mezinárodní ochranu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
27. Již na úvod svého odůvodnění krajský soud předesílá, že skutkově obdobnou situací se zabýval recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Azs 321/2020 – 29, ze dne 10. prosince 2020. Zde tento soud uzavřel, že přestože podklady shromážděné žalovaným svědčí o veskrze neuspokojivé situaci ahmadíjského obyvatelstva v Pákistánu, je třeba se zabývat především tím, zda žalovaný správně posoudil výpověď žalobce jako nevěrohodnou. I ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem byla důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany nevěrohodnost žadatelova azylového příběhu, konkrétně existence zásadních rozporů v jeho výpovědích, nikoliv snad skutečnost, že by jím uváděné důvody nebyly v kontextu situace ahmadíjského obyvatelstva v Pákistánu azylově relevantní.
28. Krajský soud se proto – následujíc výše uvedenou judikaturu – zabýval nejprve otázkou tvrzených rozporů ve výpovědích žalobce. Teprve pokud by tyto rozpory byly shledány marginální a krajský soud by mohl vycházet z pravdivosti výpovědi žalobce, bylo by na místě posoudit, zda uváděné důvody představují intenzitu důvodů pro udělení azylu.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vymezil rozpory ve výpovědích žalobce na str. 11, připomněl je též ve vyjádření k žalobě. Krajský soud nemohl přisvědčit žalobci, že šlo o drobné nedostatky výpovědi, neboť i v samotné žalobě se tyto rozpory objevovaly. Ani samotná žalobní tvrzení neodpovídají tomu, co žalobce tvrdil v pohovoru před správním orgánem. Především jde o souslednost jednotlivých incidentů, kdy správnímu orgánu sdělil, že jeho napadení v lékárně se odehrálo zhruba v červnu 2018, ostatní incidenty až na konci léta, přičemž v žalobě tvrdí opačné pořadí. Stejně tak na pohovoru žalobce uváděl, že k zapálení pole mělo dojít tři dny **po střelbě** na jeho otce. V žalobě však uvedl „Jako první se odehrál žhářský útok.“, přestože dále v žalobě již uvádí, že „Několik dní **před** zapálením pole došlo kousek od domu žalobce ke střelbě na jeho otce“. Současně vysvětluje, že důvodem, proč se po vlastním napadení neobrátil na policii, byla nedůvěra

právě po postoji policie po útocích na jeho otce – z toho opětovně vyplývá opačné pořadí útoku na žalobce samotného, ačkoli tento se měl dle jiných tvrzení odehrát již na začátku léta. Dále lze odkázat též na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný poukazuje na rozpory mezi vyjádřením žalobce při podání žádosti a v následném pohovoru týkajících se důvodů podání žádosti a podrobnějšího popisu. Žalobce nejprve uváděl, že se nemá kde modlit, ačkoli posléze sdělil, že chodí denně do mešity. Dále uvedl, že je velmi těžké se uživit, ačkoli posléze doplnil, že mají velká a úrodná pole a kupující k nim chodí sami.

30. Krajský soud v žádném případě nepopírá, že stoupenci hnutí Ahmadíja mohou být terčem negativního zacházení, což vyplývá konzistentně z mnohých zpráv o zemi původu žalobce. Námitku stran nedostatečných podkladů o zemi původu neshledal soud důvodnou. Jak vyplývá z výpočtu podkladů, tyto si správní orgán obstaral z různých zdrojů, dostatečně mapovaly situaci v zemi původu a nebylo proto třeba dané podklady doplňovat. Závěry vyvozené z podkladů zajištěných správním orgánem by nebyly novými dokumenty předloženými žalobcem zpochybněny.
31. I přes závěry plynoucí z informací o zemi původu však nebylo možné tyto bez dalšího aplikovat na případ žalobce, neboť výpověď žalobce nesla natolik zásadní rozpory, že nezbylo než dojít k závěru, že výpověď žalobce nelze označit za věrohodnou. Žalobci byly pohovory zpětně přetlumočeny a případné nedostatky tak měl příležitost vyjasnit. Tak se ale nestalo. Ze správního spisu lze seznat i to, že žalovaný měl pro své rozhodování dostatečné množství podkladů. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit ve správním řízení a namítat jejich nedostatky. Tak nicméně neučinil. Krajský soud se prakticky ztotožňuje s popisem nelogičnosti a rozporů v žalobcem podaných informacích tak, jak je popsal žalovaný a proto nepovažuje za nutné všechny skutečnosti opakovat.
32. Požadavek na to, aby žalobcova tvrzení ve vztahu ke zjištění provedeným žalovaným a důkazům opatřeným žalovaným i žalobcem samotným byla důvěryhodná, přitom nepřekračuje míru tíhy důkazního břemene, jak byla ve vztahu k řízení o udělení mezinárodní ochrany určena zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004 (publ. na www.nssoud.cz): *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Pohledem této právní věty tak žalobcova nedůvěryhodnost plyne z toho, že nesplnil svůj základní úkol v dokazování, tedy poskytnout důvěryhodnou výpověď. Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval také např. v rozsudcích ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, či ze dne 11. listopadu 2019, č. j. 3 Azs 94/2019 – 33.
33. Otázkou věrohodnosti vnitřně rozporné výpovědi žadatele o azyl se Nejvyšší správní soud zabýval také v usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 – 96, ze kterého se podává, že *„[p]osouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že*

stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými“. Rozporná výpověď žadatele tak podstatně snižuje její věrohodnost.

34. Vzhledem k tomu, že žalovaný shledal výpověď žalobce nevěrohodnou, nemohl z ní vycházet pro posouzení udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jak se jej domáhal žalobce. Krajský soud však upozorňuje, že mohl dát správnímu orgánu za pravdu i díky nesrovnalostem, které žalobce uváděl v žalobě.
35. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
36. Žalobce se v žalobě dále domáhal, že mu svědčí důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu.
37. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.
38. K otázce posuzování problematiky udělení humanitárního azylu nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto

předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

39. Žalovaný hodnotil důvody doplňkové ochrany na str. 24 - 26 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud při jeho přezkumu neshledal, že by bylo správní uvážení překročeno. Je nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
40. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Konečně, žalovaný, dle přesvědčení soudu, neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu).

V. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. listopadu 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.

samosoudkyně